

Skutki polityczne Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa UE

I. ISTOTA I ZAKRES WSPÓLNEJ POLITYKI ZAGRANICZNEJ I BEZPIECZEŃSTWA UNII EUROPEJSKIEJ 3

1.1. Geneza WPZiB 3

1.2. Zakres WPZiB 5

1.3. Organy WPZiB 10

1.3.1. Wysoki Przedstawiciel ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa 10

1.3.2. Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa 10

1.3.3. Komórka Planowania i Wczesnego Ostrzegania 11

1.3.4. Wspólna Europejska Polityka Bezpieczeństwa i Obrony 12

1.4. Cele i instrumenty WPZiB 15

1.5. Finansowanie WPZiB 21

BIBLIOGRAFIA 23

Pierwowzorem dzisiejszej Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa Unii Europejskiej była ustanowiona w październiku 1970 r. Europejska Współpraca Polityczna (EWP) jako pozatraktatowa forma uzgadniania stanowisk i podejmowania wspólnych akcji dyplomatycznych przez państwa tworzące Wspólnoty Europejskie. Jednolity Akt Europejski, który wszedł w życie 1 lipca 1987 r., nadał EWP podstawę prawną. Jednakże nie przyczyniło się to do zwiększenia efektywności zewnętrznych działań dyplomatycznych państw ówczesnej Dziewiątki. Nadal głównym problemem był brak woli politycznej państw członkowskich do uzgadniania wspólnych stanowisk w wielu kluczowych kwestiach międzynarodowych, a bardzo niski stopień instytucjonalizacji EWP nie stwarzał mechanizmów skłaniających państwa do współdziałania na płaszczyźnie dyplomatycznej^[1].

Przyspieszenie integracji gospodarczej, zwłaszcza przygotowania do utworzenia unii gospodarczo-walutowej oraz szybkie załamywanie się zimnowojennych podziałów w Europie, w tym zjednoczenie Niemiec, a także kryzys w Zatoce

Perskiej w latach 1990-1991, stworzyły imperatywy podjęcia przez Europę Zachodnią bardziej spójnej i skutecznej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz przyspieszenia prac nad stworzeniem zapowiadanej od początku lat 70. ubiegłego wieku Unii Europejskiej. W grudniu 1990 r. posiedzeniem Rady Europejskiej w Rzymie zainaugurowano dwie równolegle odbywające się konferencje międzyrządowe, pierwszą w sprawie unii gospodarczo-walutowej, a drugą w sprawie unii politycznej[2].

W toku drugiej konferencji debatowano nad francusko-niemieckim projektem stworzenia wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa. Uzgodniono, że taka polityka zastąpi EWP, ale spory budziła kwestia jej zakresu, w tym przede wszystkim odpowiedź na pytanie, czy obejmie ona zagadnienia obrony. Postawiło to na porządku obrad praktyczne pytanie, czy istniejąca od 1955 r. Unia Zachodnioeuropejska (UZE) nadal będzie miała rację bytu, czy też powinna zostać włączona do tworzonej Unii Europejskiej.

[1] K. Żukrowska, M. Gracik (red.), Bezpieczeństwo międzynarodowe. Teoria i praktyka, SGH, Warszawa 2006, s. 237

[2] Por. K. Wiaderny-Bidzińska, Polityczna Integracja Europy Zachodniej, Adam Marszałek, Toruń 2000

To jest gotowa, obroniona praca. Gdyby chcieli Państwo zlecić napisanie zupełnie nowej pracy, to zapraszamy na stronę [pisanie prac](#) - sprawdzony serwis!